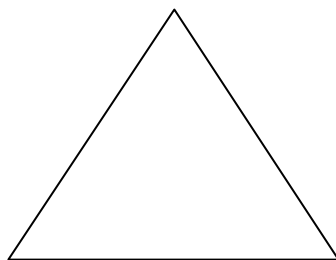

FUNDAMENTUL UNIVERSULUI

DANIEL GEORGEL PREDA
2009 - 2020

Cuprins:

1 Teorie unificată, principii fundamentale în geometrodinamică	2
1.1 Calea spre cunoaștere (cel mai simplu traseu)	2
1.2 Principiul și realitatea (principiul extras din realitate)	3
1.3 Teorie unificată (vederea de ansamblu, perspectiva unitară)	4
1.4 Geometrodinamica (geometria și mișcarea ei naturală)	6
1.5 Eficiența energetică în transporturi (mișcarea eficientă și geometria sistemului intermediar)	6
1.6 Curgerea în volume minimale (transportul împachetat, optimizat)	8
1.7 Geometria elicoidală, doar două variante (chiralitate de dreapta și chiralitate de stânga)	9
1.8 Geometrodinamica elicoidală (principiul curgerii naturale, autoorganizarea materiei)	10

1 Teorie unificată, principii fundamentale în geometrodinamică

1.1 Calea spre cunoaștere (cel mai simplu traseu)

Această nouă lucrare, în versiune tipărită, personalizată, este rezultatul final al proiectului Fundamentul Universului, demarat la finele anului 2009. Sunt cumulați, astfel, peste 10 ani de cercetare și observare a lumii înconjurătoare. Extragerea principiilor fundamentale ce guvernează orice fărâmă de Univers precum și validarea lor, prin experimente, au dat naștere unei chei universale, o cheie ce explică totul. Această carte expune cheia universală, spre explorare și înțelegere, oricărui doritor.

Cele două părți ale cărții includ fragmente din Legea Fundamentală a Creației și Fundamentul Universului, două lucrări anterioare ce sunt protejate de Guvernul României, prin Oficiul Român pentru Drepturi de Autor (ORDA).

Anul 2017 aduce în prim-plan, în cadru științific, această cheie unică, fiind prezentată pentru prima dată, în mod oficial, la o conferință internațională din domeniul teoriei constructale. Veți descoperi, aici, părți din lucrarea publicată de Academia Română.

Această versiune tipărită își propune, încă de la început, să deschidă mintea oricărui cititor ce se încumetă să o parcurgă până la sfârșit. Este un scop declarat, sincer, plin de speranța unei înțelegeri cât mai cuprinzătoare. Este o nevoie gândirii umane ce dorește a progresa și a trage cu sine generațiile viitoare. Într-un fel, această carte se adresează cu precădere minților tinere, dornice să exploreze zone noi, să-și fixeze repere. Speranța va fi îndeplinită doar de curiozitatea minților deschise, capabile să observe natura și apoi să înțeleagă cum funcționează, intuind mecanisme de construcție și evoluție.

Nevoia unei noi viziuni, asupra lumii și a vieții, am simțit-o atunci când niciuna din perspectivele actuale nu-mi oferea o vedere clară. Oriunde priveam distingeam doar perdele de fum. Am fost nevoit să merg pe drumul meu, unul neparcurs de cineva, vreodată. Doar așa am reușit să înțeleg cum funcționează anumite lucruri pe care eu, în mod întâmplător, le descopeream. Surpriza a apărut în momentul în care, pe acel drum, am început să înțeleg totul. Nu-mi propusesem asta dar s-a întâmplat, nimerisem drumul ce ducea la înțelegerea tuturor lucrurilor, la nivel fundamental. Alesesem drumul cel mai favorabil înțelegerii, era cel mai simplu traseu. Logica elementară și naturalețea acestui drum m-au determinat să aleg această direcție, să aleg cea mai simplă variantă. Simplitatea nu este o opțiune pentru știința actuală. Poteca cea mai ușor de urcat, către vârful gândirii umane, nu este aleasă, nu este încercată, nimeni nu-i dă importanță. M-am întrebat, la început, de ce nu încearcă nimeni cea mai simplă variantă cu putință? Cum este posibil ca toți să caute răspunsuri doar în lucrurile complicate?

Îndoctrinarea în masă, șabloanele mentale, canalizează mintea umană către anumite direcții. Este suficient să arăți, în mod permanent, că Universul este extrem de complicat și o să ai o întregă armată de cercetași ce caută doar în lucruri complicate. Ni se repetă, de milenii, că nu putem cunoaște cum funcționează Universul, la nivel fundamental, acea zonă fiind practic inaccesibilă oamenilor, accesibilă doar lui “Dumnezeu”. Efectul este unul de orbire în masă, deși avem ochi, avem mijloacele de vizualizare, la scară detectabilă, comanda cerebral-subliminală, generală, este de “ochi închiși”.

Mă uit în jurul meu și văd o majoritate de oameni îndoctrinați și mult prea puțini dornici să iasă din șabloanele sociale, religioase sau științifice. Este o zonă de confort mental pe care, în mod natural, creierul uman o caută. De aceea, scrisă într-un anumit fel, această carte nu se adresează sistemelor de gândire închise, șablonate, opace.

Deși își propune să rupă anumite bariere mentale (se întâmplă asta) această carte încearcă și reușește să recalibreze gândirea pe traseul natural, cel mai simplu cu putință. Folosind un limbaj deloc academic, cu multe explicații simple, accesibile chiar și unui copil de 12 ani, cartea arată, fără echivoc, cum este construit Universul, la nivel fundamental. Această matrice de construcție și evoluție, a oricărei dimensiuni de Univers, o cheie universală, este pusă în mâna oricărui cititor. Iscușința de a folosi această cheie depinde doar de abilitatea de a folosi informațiile și de a dobândi, prin exerciții, experiență practică.

Fiecare, prin perseverența de a citi până la final, își poate da răspunsuri la întrebările puse de o viață. Aceste răspunsuri sunt simple, naturale, apar la fiecare pas. Efortul cititorului, spre a urma acest drum,

devine obligatoriu iar răsplata va fi pe măsură. Oată ajuns în vârf, de data aceasta pe traseul cel mai simplu, o altă perspectivă asupra Universului se va deschide.

Dedic această carte fiicei mele, Ioana, precum și tuturor generațiilor viitoare. Aceste generații vor fi capabile să folosească cheia tuturor lucrurilor, principiile fundamentale de construcție ale Universului, la orice scară dimensională. Oamenii au descoperit cheia universală, cheia ce deschide toate ușile iar de acum este de datoria lor să învețe să o folosească.

Mulțumesc gândirilor critice, celor ce nu cred că-l pot cunoaște, că-l pot descoperi pe adevăratul constructor al Universului, o cheie geometrică. Lor le datorez efortul meu de a strabate singur acest drum, încrâncenarea de a descoperi cine se ascudea, de fapt, în spatele lui "Dumnezeu"!

1.2 Principiul și realitatea (principiul extras din realitate)

Am ajuns, cu mijloace diferite, în punctul de unde putem explora realitatea atât la dimensiuni foarte mici, subatomice, cât și la nivel planetar, intergalactic. În câteva secole, intervalul dintre limitele noastre de observare, de la nivel micro la nivel macro, a fost mărit considerabil. Realitatea pe care noi o observăm acum aparține unui interval dimensional cu mult mărit, dacă ar fi să comparăm cu realitatea observată de generațiile anterioare. Realitatea generațiilor următoare, cu siguranță mult mai vastă, va trebui să includă și realitatea generațiilor anterioare.

Explorarea unor noi lumi, mai mici sau mai mari, nu aduce cu sine cunoașterea, este doar o iluzie. Mărirea considerabilă a domeniului observabil nu ajută la înțelegerea proceselor din interiorul sistemelor noi descoperite. Ne putem uita mult și bine la o realitate pe care nu o putem înțelege.

Ce ar putea însemna înțelegerea realității? Ce ar însemna ca realitatea, atinsă de organele noastre de simț, să capete înțelegerea noastră, să circule, într-un fel, prin mintea noastră?

Realitatea, oricât de complexă sau simplă ar fi, este în primul rând observabilă, în limitele intervalului descris mai sus. Cu toate acestea realitatea nu se poate metamorfoza, devenind o altă realitate, în mintea noastră. **Singurul lucru ce se poate transfera, din realitate în mintea noastră, este principiul. Acest mecanism, de înțelegere a realității prin observație, se numește intuiție.**

Haideți să ne gândim la Isaac Newton și la mărul lui. Oricât ar fi observat merele, înțelegerea gravitației nu ar fi fost posibilă fără intuiția principiului ce stă ascuns în spatele realității. Extragerea principiului a fost cheia. De aceea Newton a numit cartea sa, în anul 1867 "Principiile matematice ale filozofiei naturii" și a constituit, prin aceasta, trecerea fizicii din domeniul filozofiei în domeniul științei. De la Newton începând, fizica a devenit știință. Principiile fizicii sunt similare axiomelor din geometrie, adică sunt enunțuri considerate adevărate fără a fi demonstrate matematic. Principiile sunt intuite pe baza generalizării faptelor observabile, experimentale. Pe baza principiilor se demonstrează mai apoi toate relațiile din fizică. Stabilirea unui adevăr are loc doar dacă realitatea fizică, materia, se supune principiului enunțat. Se închide astfel cercul cunoașterii.

Pe scurt, realitatea, prin observare, generează un principiu. Dacă principiul se validează prin demonstrație practică, atunci și numai atunci acesta capătă valoare de adevăr. Cu alte cuvinte, principiul extras din realitate este corect doar dacă el supune, prin demonstrație inversă, materia.

Este ușor de remarcat că, dacă ai înțeles principiul de funcționare al motorului cu aburi, ai înțeles cum funcționează "jucaria". Cu toate acestea trebuie remarcat faptul că **extragerea principiilor, din realitate, este cel mai greu proces al cunoașterii!**

Principiul inerției, principiul creșterii entropiei, principiul transformării lucrului mecanic în căldură, principiul incertitudinii, sunt doar câteva principii din multitudinea acestora.

Așa cum era de așteptat, observarea este prima din lista metodelor de cercetare a științelor moderne. În cercetarea mea, ca metodologie, m-am bazat pe observarea directă sau indirectă a realității. Extrăgând principiile fundamentale ce guvernează întreg Universul, prin observare, cartea devine astfel o lucrare

științifică. Cartea expune pe larg aceste principii, ieșind însă din tiparul unei lucrări academice, prezentarea făcându-se într-o manieră distinctă, personalizată.

Ne-am pus multe întrebări despre natura fundamentală a lucrurilor și iată-ne, de azi, în fața unor răspunsuri concrete. Printr-o atentă observare a mediului înconjurător, vom conștientiza că există “ceva inexplicabil “ce leagă toate lucrurile. Acest”ceva” să-l numim, generic”principiul fundamental”.

Intuiția are rol hotărâtor, ne face să determinăm ce anume leagă tot Universul sub o aceeași umbrelă. Este momentul să despărțim, folosindu-ne de logica, materia de principiul autoorganizării ei. Mai clar, principiul înseamnă o”irealitate” iar materia o”realitate”, una ce se supune principiului.

Toți cercetătorii lumii fizice sau nefizice au, astăzi, o mare vulnerabilitate. Confundă principiul cu realitatea și invers, nemaifiind capabili să distingă. Acesta este un lucru extrem de grav, mințile multora dintre ei trăind într-o lume inexistentă, a principiilor invalide. Prin urmare, orice discuție liberă se va face prin două căi, una în care vom vorbi despre materie iar în cealaltă despre principii. Nu avem de ales, vom avea două foi de hârtie în mână, una albă și una cu geometria de construcție, o “poza”.

Drept urmare, în ambele cazuri, vom arata”realitatea de pe masă” una care se va supune obligatoriu principiului despre care vorbim, făcând demonstrația tuturor afirmațiilor!

Experimentul, odată realizat, validează principiul într-un mod similar cu evoluția naturală a Universului. Nu este nevoie, în primă fază, de demonstrații cu formule matematice elaborate. În momentul în care un set de principii fundamentale sunt validate în proporție de 100% de realitate atunci și numai atunci principiile extrase au putere de adevăr.

Puterea de adevăr, a”principiului fundamental”, este inimaginabilă. Această putere depășește mijloacele noastre de percepție a Universului”principiului fundamental” fiind validat în proporție de 100% la orice scară dimensională. De fapt”Dumnezeul tuturor lucrurilor” este un set de principii ce, prin natura lor, stau la baza construcției și evoluției Universului.

De aici încolo, puteți contempla realitatea, puteți remarca extrem de ușor principiul fundamental din spatele oricărei părți din Univers. Întotdeauna veți strânge, într-o mână, o coală albă cu principiul și în cealaltă o fotografie, o evidențiere în lumea reală a principiului. Veți putea face oricând o demonstrație a lucrurilor despre care vorbiți, doar arătând o fotografie, o geometrie de construcție, o machetă la orice scară dimensională. Fie că vorbim despre „o idee” fie că descriem o realitate, doar poza (proiecția geometriei) este cea care ne indică faptul că nu batem câmpii, numai aceasta ne arată că “gargara” nu se regăsește în realitate (demonstrația principiului enunțat, făcută în sens invers).

De acum veți putea înțelege(intui) orice teorie științifică, întreg Universul sau, de ce nu, toate religiile lumii, doar privind geometria, schema de lucru a acestora (extragerea principiului prin observație). Dacă aveți puterea să înțelegeți, să rețineți și să stăpâniți toate detaliile, sunteți o persoană norocoasă.

Știința, prin fizica teoretică, a ales să descifreze materia fără a pleca de la fundament, de la bază. De ce face acest lucru? Ea nu mai poate să vadă lucrurile simple, așa cum cercetătorii secolelor trecute o făceau. Exercițiul observației, intuiția fenomenelor naturale, simple dar neobișnuite, lipsind cu desăvârșire.

1.3 Teorie unificată (vederea de ansamblu, perspectiva unitară)

Prin descoperirea noilor principii, de natură fundamentală, se pășește ușor dar sigur pe ultima treaptă a înțelegerii Universului. Această carte face un ultim pas, un salt uriaș către poarta ce deschide perspective noi de cunoaștere și explorare.

Isaac Newton și mai apoi Albert Einstein, prin descoperirea noilor principii ce guvernează Universul, au fost deschizători de drumuri, creionând o nouă perspectivă asupra realității fizice. Începând cu Einstein, mulți fizicieni au încercat și încă încearcă să elaboreze o teorie unitară ce poate explica natura Universului, la nivel fundamental. Astfel de teorii se numesc”teorii unificate” sau”teorii ale câmpurilor unificate”. Teorii ale”întregului,” ale”totului”, încă macină gândirea multora.

În studiul "creatorului universal" există două direcții principale. Una extrem de veche și foarte intuitivă iar alta recentă și foarte rigidă. Pentru că nu puteau observa același fenomene, acestea și-au împărțit, **tacit dar fără să fie conștiente**, domeniile de observare. Prima explorează domeniul nevăzut,

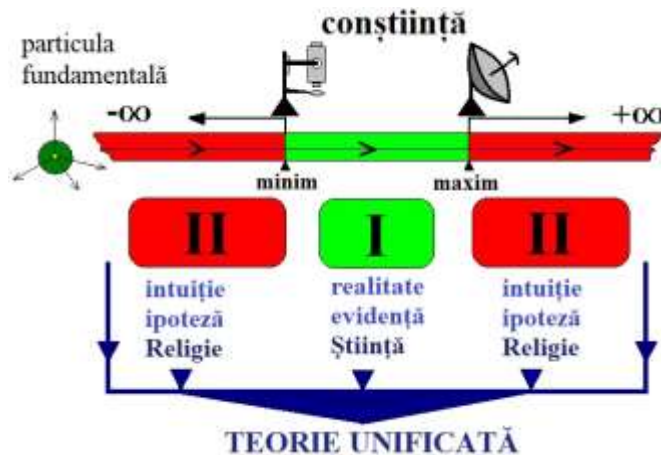

intangibil simțurilor noastre, iar cealaltă domeniul perceptibil, realitatea accesibilă.

Deși au zone de observare diferite, între gândirea științifică și gândirea religioasă au loc, frecvent, dispute destul de serioase. Conflictul, pentru maimuțe ar fi o joacă interesantă însă, pentru oameni, este un conflict illogic, stupid. Fiecare vede altceva, fiecare vede câte o jumătate de măr. Știința zice că-i verde iar religia că-i roșu. Cine are dreptate?

Citind această carte vei înțelege doar dacă vei gândi unitar, dacă îți schimbi perspectiva. Nu contează dacă vezi doar culoarea verde sau dacă vezi doar culoarea roșie, trebuie să-ți poziționezi logica astfel încât să vezi întregul. Realitatea, oricum ar fi descrisă ea, în verde sau roșu, în mintea ta trebuie să se nască un principiu unic. Dacă îți deschizi mintea, începi să observi că principiul "mărului" este cel corect, acesta fiind singurul validat în ambele tabere.

Aparent "principiul mărului" ar trebui să pună pe calea acordului comun atât gândirea științifică cât

și gândirea religioasă. Acum, acest lucru nu se întâmplă. Conflictul stă în natura primitivă a ființelor, atât lumea științifică cât și cea religioasă neajungând încă la maturitate. Privind istoria lumii, observăm că fiecare din ele poate genera războaie, cruzimi de neimaginat asupra semenilor întru-rațiune.

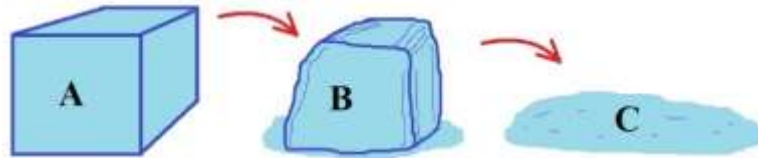
O teorie unificată, o teorie care să cuprindă totul, nu se putea face decât folosind, la modul cel mai simplu, ambele viziuni. Prin observație și concatenând informațiile, din ambele tabere, a fost separat "principiul fundamental". Aceasta este validat, în același procent de 100%, de ambii opozanți.

“FUNDAMENTUL UNIVERSULUI” devine astfel, din perspectiva unitară, o teorie a unificării, o teorie de principii fundamentale, de natură geometrică, ce stau la baza tuturor lucrurilor. Această teorie are, ca domeniu de observare, un domeniu mult mai vast, practic infinit, aparținând ambelor tabere. Cheia ce leagă ambele lumi, fiind de natură geometrică, devine ușor observabilă. Amprenta grafică a “principiului fundamental”, atât din domeniul dimensional accesibil cât și în cel inaccesibil, este identică.

Este greu de crezut că o nouă teorie, ce include simultan atât știința cât și religia, poate genera o nouă perspectivă din care se vede absolut tot. Este greu de acceptat că o “cheie geometrică, unică” guvernează, pe ascuns, ambele lumi. Și totuși, se întâmplă!

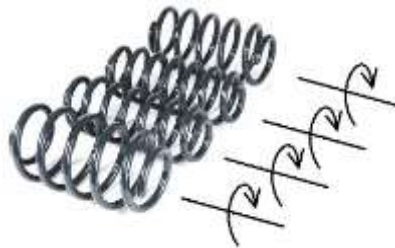
1.4 Geometrodinamica (geometria și mișcarea ei naturală)

Observarea Universului înconjurător nu este altceva decât observarea formelor geometrice, tridimensionale, ale tuturor sistemelor naturale. Geometria, așa cum toată lumea o cunoaște, nu are timpul introdus în definiție. Geometria unui cub de gheață, de exemplu, înseamnă o formă statică ce descrie o anumită stare. Odată cu observarea faptului că geometria nu este statică, sistemele evoluează, devenind dinamice, a fost introdusă noțiunea de timp. Practic geometria naturii se poate studia prin analiza geometriilor specifice stărilor prin care aceasta trece. În cazul cubului de gheață, atunci când se

topește, putem surprinde o multitudine de geometrii. Acestea se succed secvențial, cu rapiditate, însă cu ajutorul timpului putem face “poze”, reprezentări geometrice la anumite intervale temporale. Aceste reprezentări geometrice nu sunt nimic altceva decât felii statice extrase din curgerea continuă a cubului de gheață. Noțiunea de timp ne permite să studiem, prin felii geometrice, statice, o curgere continuă.

Curgerile continue, naturale, din universul explorat de oameni, le regăsiți astăzi, în fizică, sub denumirea de câmpuri. Câmpurile, de orice natură, momentan nu sunt încă asimilate curgerilor ci sunt doar un set de parametri, de valori, necesare diverselor analize. În istoria recentă a fizicii, aceste câmpuri au fost studiate, pentru prima dată sub aspect geometric, de fizicianul american J.A. Wheeler. Regăsim astfel o tendință nouă în teoriile contemporane de câmpuri, ce se bazează pe această geometrizare.

Geometrodinamica, una din direcțiile de cercetare a fizicii teoretice, studiază Universul prin aceste succesiuni perpetue de geometrii. Mișcarea, prin teoriile de câmpuri, reprezintă o dinamică a unor elemente de tip static, geometric. Geometria cubului de gheață, în transformarea acestuia din forma sa solidă în formă lichidă, suportă transformări continue de formă. Topirea cubului, curgerea acestuia, se face practic printr-o multitudine de geometrii intermediare, geometrii în dinamică permanentă. În același mod Universul, având o evoluție asemănătoare unei curgeri continue, va fi explorat geometric, printr-o succesiune de geometrii statice.

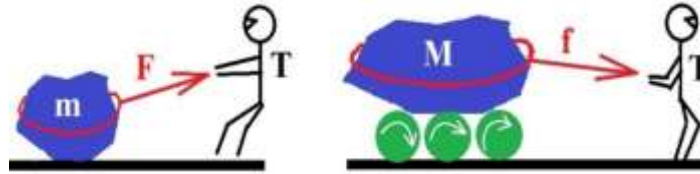
Fundamentul Universului este o teorie unificată, o teorie de principii fundamentale, de natură geometrică, construite din perspectiva dinamică, în geometrodinamică.

1.5 Eficiența energetică în transporturi (mișcarea eficientă și geometria sistemului intermediar)

Roata este, probabil, cea mai importantă invenție mecanică din toate timpurile. Este greu de imaginat un sistem mecanizat care să existe fără roată sau ideea unei componente simetrice care se deplasează într-o mișcare circulară pe o axă. Aproape fiecare mașină construită, de la începutul revoluției industriale până în prezent, implică un singur principiu de bază reprezentat de una din invențiile cu adevărat

importante ale omenirii. De la micile mecanisme de ceas la automobile, motoare cu reacție și calculatoare, principiul este același. V-ați întrebat vreodată care ar fi acest principiu?

Este vorba de eficiența dinamică, de cantitatea de energie consumată pentru a produce mișcarea. Oamenii și-au dat seama că obiectele grele ar putea fi mutate ușor dacă ceva rotund, de exemplu trunchiul unui copac căzut, ar fi pus sub ele și obiectele ar fi rostogolite peste trunchiul copacului. Așa procedau oamenii în epoca paleoliticului. Cu timpul, buștenii au devenit roți, s-a inventat axul. Acum axul fix și roțile ușurează mișcarea.

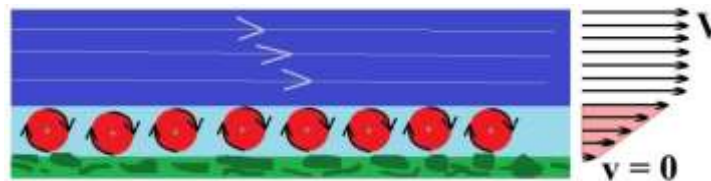
Un aspect deosebit de important, la roată, este acela că eficiența mișcării este dată doar de geometrie. Practic omul a observat un principiu geometric capabil să-i diminueze considerabil consumul de energie.

S-a constatat că o forță (F, f) a unui element tractor (T), ce deplasează o piatră (M, m) pe sol, devine mult mai eficientă dacă între piatră și sol se introduce un element suplimentar, un element "rotitor". Se observă că între cele două elemente, piatră și sol, există o mișcare relativă, unul față de celălalt, o mișcare ajutată de un al treilea element.

Cheltuiala energetică, în cazul interacțiunii directe a două sisteme oarecare, prin contact, scade considerabil atunci când între ele se interpune un al treilea sistem, o geometrie "rotitoare".

Practic, ne putem gândi la un Univers ce-și autoorganizează curgerile, în mod natural, pe baza acestei dinamici mai eficiente?

Să ne gândim la apa dintr-un râu. Aceasta reprezintă un transport de apă, sub acțiunea tractorului numit gravitație. Iată o "poză" cu geometria de curgere. Straturile superioare se deplasează fără a avea o

mișcare relativă între ele, fiecare strat având aceeași viteză (V). Ce se observă, în mod natural, pe fundul apei? În straturile din imediata vecinătate a albiei râului curgerea devine turbulentă. Acolo există o creștere de viteză, de la strat la strat, de la 0 la V , numită **gradient de viteze**. Practic în straturile cele mai de jos iau naștere o multitudine de "tornade orizontale". În mod evident, masa de deasupra are rolul pietrei iar straturile inferioare se înfășoară, iau rolul roților.

Este vorba despre același principiu, folosirea unui element suplimentar și rotitor, între o masă de apă ce se deplasează relativ față de sol cu viteza V , viteza solului fiind considerată nulă ($v = 0$).

Același principiu este folosit atât de natură cât și de om. Cu alte cuvinte natura își găsește singură o cale să economisească din energia transportului, modificându-și singură geometria de curgere.

Dacă Universul ar fi superfluid, ar curge cu viteze uluitoare, cu siguranță vom găsi întotdeauna câte două curgeri adiacente ce nu au aceeași viteză de curgere. În mod logic, între oricare două straturi de curgere cu viteze diferite vom găsi, **în mod natural**, un al treilea strat, un strat construit din tornade. Vom găsi permanent un **gradient de viteze** între straturi învecinate cu viteze diferite. Ar însemna că, în toată lumea vie, dacă săpăm adânc ar trebui să descoperim această geometrie, sub formă de tornadă, de elice, ce eficientizează transportul de substanță, de materie. Ar fi posibil ca întreaga materie, vie sau nevie, să folosească, în mod natural, principiul roților? Ar fi posibil ca principiul transportului eficient, prin geometrii interpușe, de tip elicoidal, să fie generalizat în toată curgerea Universului? Apa dintr-un râu ne arată că se poate. Practic, dacă râul ar fi infinit de mare sau infinit de mic acest lucru nu ar avea importanță. **Nu există legi ale geometriei care să funcționeze doar la o anumită scară dimensională, acestea fiind valabile la orice scară!**

Practic, dacă privim cosmosul, prin telescop, sau ne uităm la o frunză, prin microscop, ar trebui să observăm, la un moment dat, tornade, spirale alungite. Așa cum este "în cer" așa și "pe pământ". Acestea ar putea constitui una din cheile unui transport eficient de substanță, creat în mod natural, folosind geometrii intermediare, de tip elicoidal.

Gradientului de viteze, ce determină aparăția tornadelor intermediare, este legat strict de energia necesară transportului și nu are tangență cu natura materialului transportat.

Cu alte cuvinte, eficiența transportului unui vagon de mărfuri o legăm, momentan, doar de sistemul elicoidal ce se plasează, în mod natural, între vagon și mediul exterior vagonului. Ne referim strict la interacțiunea dintre un sistem și mediul său exterior, folosind un al treilea sistem, un sistem rotitor. Creșterea eficienței transportului, prin geometria elicoidală a sistemului intermediar, nu ține cont de natura mărfurilor din vagon și nici de modalitatea de aranjare acestora.

Ca exemplu, la autoturismul personal, consumului de carburant depinde de geometria roților, de cum sunt umflate. Același consum nu este legat, momentan, de modul cum am aranjat bagajele în portbagaj.

Cu toate acestea, un singur parametru, roțile, nu este suficient pentru a determina dacă avem un consum eficient de energie. Tragând cu coada ochiului, la transportul maritim sau aerian, vom observa că firmele transportatoare dau o mare atenție modului cum se aranjează mărfurile, în cală sau pe vapor.

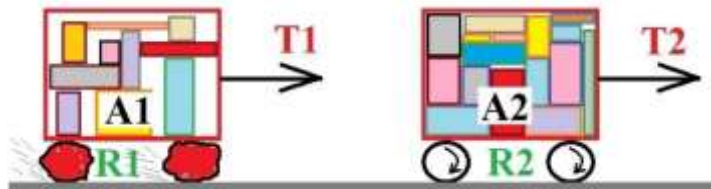
Firmele transportatoare își cresc eficiența și prin împachetare eficientă, folosind metode specifice, luând în calcul volumul și greutatea mărfurilor.

Alfel, eficiența transportului unui sistem material(mărfuri), printr-un alt mediu material, exterior primului, depinde de geometria sistemului interpus(roțile) dar și de modul cum sistemul însuși este organizat în interior(împachetarea).

Pe scurt, eficiența unui transport de mărfuri depinde de un alt sistem, exterior acestora(geometrie elicoidală) dar și de un factor interior(împachetarea mărfurilor). De sistemul elicoidal, interpus, am amintit mai sus, urmează să vorbim despre autoorganizarea sistemelor, despre geometria eficientă din interiorul lor.

1.6 Curgerea în volume minimale (transportul împachetat, optimizat)

Pentru ca un transport, făcut de oameni, să fie cât mai eficient, trebuie ca geometria încărcăturii să fie ajustată. Încercând să mărească eficiența energetică, oamenii au identificat modalități diferite de împachetare a mărfurilor transportate. S-a constatat că volumele și masele elementelor, ce compun încărcătura, sunt esențiale la împachetarea eficientă a unui transport. Masa bagajului descrie substanța, materia, iar volumul bagajului descrie spațiul ocupat de substanța respectivă. Principial, observăm că ajustarea parametrilor sistemului rotativ interpus($R1$, $R2$) sau a tractorilor ($T1$, $T2$) nu sunt suficienți, fiind necesară încă o alegere, suplimentară, a aranjamentelor de împachetare eficiente($A1$, $A2$).

Dacă energia transportului se manifestă prin interacțiunea sistemului cu exteriorul lui ($R1$, $R2$, $T1$, $T2$) atunci împachetarea transportului se raportează doar la interiorul lui ($A1$, $A2$).

În sistemele noastre de transport putem observa că principiul unui volum minim, la aceeași masă, este o condiție fundamentală. Poate fi o mașină sau o navă comercială, dimensiunea spațiului alocat mărfurilor nu contează, principiul geometric, în această regulă de transport, este același.

Dacă mergem la piață și ne uităm cu atenție la geometria de așezare a merelor, portocalelor, piersicilor, etc. vom observa că este asemănătoare. Toate aceste așezări, de tip static, sunt piramidale și depozitează un număr maxim de fructe. Vânzătorii știu că fructele expuse sunt cele mai multe, aranjarea în geometrie piramidală fiind mai stabilă decât oricare alta, o formă mai greu de dislocat, de dărâmat.

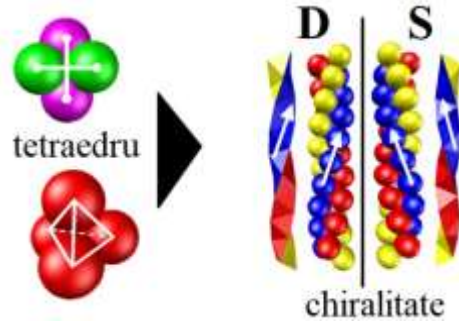
Din modelele matematice, folosite la împachetarea volumetrică, distingem conjectura lui Kepler. Această conjectură optimizează dispunerea sferelor într-un volum minim, tetraedrul.

Faptul că există, în natură, în Univers, o majoritate a elementelor structurate pe bază de Si(siliciu) și C(carbon), ambele construind geometrii tetraedrice, ne ajută să avansăm în raționament. Mai devreme sau mai târziu, Universul viu sau neviu ajunge, prin autoorganizare naturală, la geometrii compacte.

Totuși, aceste sfere nu stau ca într-un sac ci curg neconținut prin Univers. Asta ar însemna că există o geometrie, mai eficientă, de curgere.

Într-o geometrie dinamică eficientă, în mod logic, putem observa mai multe curgeri de tetraedre. **Dacă un tetraedru este cea mai densă și mai stabilă aranjare tridimensională atunci și oricare înlănțuire de tetraedre va păstra caracteristica de eficiență.**

Mai mult, acest aranjament duce spre 2 forme elicoidale distincte, lanțuri de tetraedre ce curg cu rotație spre dreapta sau spre stânga. Curgerea tetraedrelor arată **sensul** general de deplasare însă aranjamentul elicoidal, din interior, prezintă **chiralitate**, de dreapta sau de stânga.

Privind direct natura, lumea observabilă, dar și lumea intuitivă, neobservabilă, distigem o unică geometrie comună, o geometrie elicoidală.

Atât știința cât și religia, au ca rezultat al cercetării Universului, la nivel vizual, diverse geometrii, reprezentări grafice.

Geometria este de fapt informație, o informație cu caracter universal. Nu este nevoie de o anumită limbă pentru a putea înțelege o pictură. Geometria o putem observa, o putem citi, fără a avea nevoie de "traducător". De aceea, încă din preistorie, oamenii lăsa generațiilor următoare informații grafice, despre Univers, prin geometrii inscripționate pe pereții peșterilor sau pe orice altceva. Reprezentarea intuitivă a evoluției lumii naturale, ca un transfer de cunoștințe între generații, se face și acum prin elemente de grafică, elemente universale.

Mintea noastră, rațională sau intuitivă, ne arată același lucru. Subconștientul știe că cel mai eficient transport, în natură, este o geometrie elicoidală. Însăși construcția minții noastre are la bază curgerea și transportul eficient de substanță. Practic, de la zona științifică la zonele intuitive, indiferent unde vom privi, găsim singura geometrie comună, una elicoidală. Să fie oare o coincidență?

De la atomi la molecule, de la planete la galaxii, vom observa că transportul eficient devine o caracteristică naturală și generalizată ce se aplică tuturor sistemelor de curgere. Atât energia transportului, manifestată prin interacțiuni, cât și împachetarea subsistemelor ("bagajelor"), converg către o eficiență naturală, o numim autoorganizarea materiei.

1.7 Geometria elicoidală, doar două variante (chiralitate de dreapta și chiralitate de stânga)

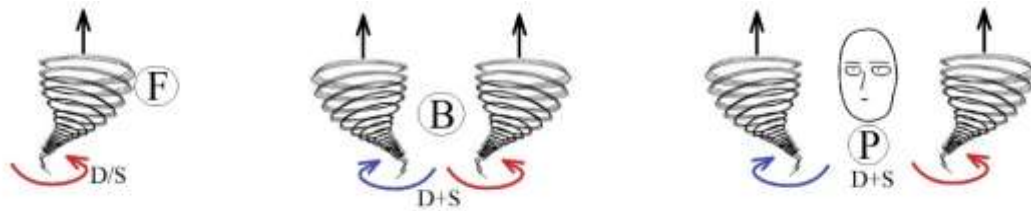
Tornadele, indiferent de mărimea acestora, fie că este o galaxie sau apa de la chiuvetă, prezintă aceleași două caracteristici principale, ce-i definesc geometria de curgere. La fel ca și la împachetarea tetraedrică, acestea sunt sensul de curgere al axei tornadei/împachetării și apoi sensul rotirii, chiralitatea curgerii/împachetării. Pentru a vedea pe ce parte se rotește tornada/împachetarea trebuie ca mai întâi să-i determinăm sensul. **Putem identifica dacă chiralitatea este de stânga sau de dreapta doar după ce am observat sensul curgerii/împachetării.** Am folosit, în mod distinct, termenul de curgere pentru exterior iar de împachetare pentru interior.

Așa cum vom constata, de-a lungul cărții, în natură există tornade, transporturi, de un anumit "tip de bagaje", doar în chiralitate de dreapta sau doar în chiralitate de stânga. Cu alte cuvinte, există anumite particule materiale ce prezintă monochiralitate. Încă de la formarea incipientă a tornadelor transportoare, pentru un anumit "set de bagaje" și în anumite condiții inițiale, tornadele sunt fie pe dreapta fie pe stânga. Datorită acestui aspect, în fizica cuantică apare un comportament specific doar unor particule, unei părți din întregul set al particulelor elementare. Practic mișcarea de rotație a particulelor, spinul particulelor, a separat, din particulele elementare, clasa "fermionilor". La fel tornadele noastre, dacă sunt, din naștere, monochirale, atunci le vom spune fermionice (**F**).

În mod similar, tornadele bosonice (**B**) sunt "seturi de bagaje" ce se pot regăsi, în mod natural, fie în tornade de stânga fie în tornade de dreapta. Fizica particulelor elementare, studiind cele mai mici "bagaje detectate", este împărțită de modul de cum se comportă acestea, după efectele descoperite în interacțiunile lor.

Deși fizica actuală a împărțit particulele în două clase, bosoni și fermioni, am considerat că este necesară o a treia clasă, derivată din clasa bosonilor.

Am constatat că omul poate interveni, prin diferite mijloace, în schimbarea chiralităților naturale de curgere. Omul, devenind un mic "dumnezeu" poate schimba sensul rotațiilor unor tornade. Clasa

particulelor elementare, unde omul poate interveni asupra chiralității, am botezat-o clasa predonilor (P).

În fiecare formă de viață de pe Pământ, elemente chimice, precum zaharurile, prezintă întotdeauna o construcție, o aranjare, spre dreapta, iar altele, precum aminoacizii, sunt mereu stângace. Ce înseamnă aceasta și de ce se întâmplă? Acest fenomen "bizar" implică molecule chirale și este cunoscut sub numele de "homochiralitate".

În moleculele organice, când patru grupuri diferite înconjoară un carbon central (tetraedrul carbonic la bază), molecula va avea două forme chirale diferite numite enantiomeri. Aceste două molecule sunt imagini în oglindă, una cu cealaltă, deoarece grupurile din jurul carbonului sunt orientate în direcții diferite, oglindite. În chimie, acești compuși sunt numiți enantiomeri D și S sau izomeri. Cu toate acestea, atunci când aminoacizii sau zaharurile prezintă chiralitate, oamenii de știință îi numesc izomeri D și S (D înseamnă "dreptaci" și S înseamnă "stângaci").

Bineînțeles că vă așteptați ca ambele să fie la fel de prezente în corpul nostru, nu? Gresit! De fapt, toate formele de viață folosesc doar S-aminoacizi și D-zaharuri. De la cele mai mici bacterii la elefanți, numai S-aminoacizii alcătuiesc proteine și numai D-zaharurile formează polizaharide. Cu alte cuvinte, toate proteinele sunt "de dreapta" și toate polizaharidele sunt "de stânga". De ce asta? Este un mister ce a îngrozit biologia de ani de zile. În ciuda eforturilor fizicienilor, chimiștilor și biologilor evoluționiști, aceștia nu au găsit răspunsul. Tu, cititorule, citind această carte, cu siguranță vei descoperi răspunsul.

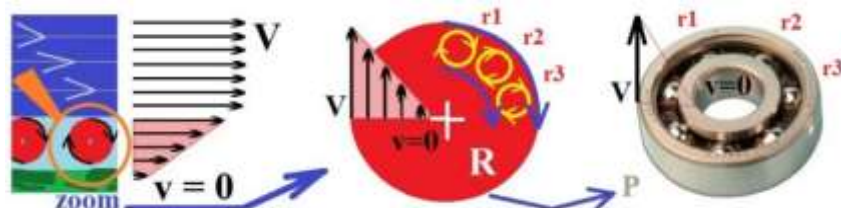
Există un singur motiv pentru care S-aminoacizii și D-glucidele sunt asimilate ușor de organismele vii, comparativ cu omologii lor. Nu vom detalia aici însă este suficient să presupunem curgerea gravitațională doar în chiralitate de dreapta (monochiralitate) și vom observa efectul asupra matricei universale de creștere a ființelor vii, monochiralitatea ADN-ului. Doar presupunerea că liniile de câmp gravitațional sunt picotornade ultrarapide, de dreapta, ce transporta gravitoni (bagaje), ar explica mii de fenomene din variate domenii științifice!

1.8 Geometrodinamica elicoidală (principiul curgerii naturale, autoorganizarea materiei)

Orice frimitură de Univers, ființă vie sau orice altceva, ajunge să fie construită dintr-o mulțime de curgeri minuscule, în vârtej, infime găuri de vierme ce transportă, elicoidal, materia. Curgerile, ce pe distanțe scurte înseamnă un transport local în geometrie elicoidală, ne vor fi de folos în studiul și înțelegerea undelor, vibrațiile locale. Pentru distanțe mari, există un transport general, de masă.

Dacă vom analiza, măbind zona prin detalieri, atât sistemul de transport cât și sistemele de interacțiune cu acesta, vom descoperi aceleași principii dar la o altă scară.

Să luăm, ca exemplu, turbulențele de pe albia râului. Dacă mărim o tornadă vom constata că, în interiorul ei, avem un gradient de viteze. În centrul tornadei viteza este nulă iar la periferie maximă. Aplicând același principiu, între oricare 2 straturi consecutive ale tornadei, vom descoperi alte mici tornade (r_1, r_2, r_3, \dots).

Fără să conștientizeze, ingineria a folosit acest principiu natural, a construit rulmenții. Aceeași roată, pentru a face mai eficient transportul, a fost dotată cu rulmenți. Bilele unui rulment execută atât o rotație

în jurul propriei axe cât și o rotație în jurul centrului rulmentului. Asemănarea cu sistemul solar și planetele sale rotitoare sau cu galaxia spiralată și brațele sale rotitoare, nu este deloc întâmplătoare.

Exemplele sunt infinite, însă nu aceste validări le urmăresc. Observăm că tornada inițială, de pe albia râului, e construită din tornade mai mici, ce interacționează atât între ele cât și cu straturile între care acestea evoluează. Toate aceste interacțiuni, între tornade, nu se fac oricum. Pe parcursul cărții vom descoperi, explorând nivele dimensionale diferite, doar câteva reguli. Fie că este un transport local sau general, aceste transporturi interacționează între ele. Așa am descoperit un set de 4 reguli fundamentale ale interacțiunilor elicoidale, numit "Codul Fundamental". Acesta a devenit primul principiu, de bază, în designul naturii, de la clustere sub-atomice la clustere galactice. Orice teorie a lumii naturale, nouă sau veche, trebuie să includă, de acum, această "cheie elicoidală".

Fundamentul Universului, teoria unificată a câmpurilor de curgeri, nu se putea realiza decât în acest fel, unind știința cu religia și arătând că ambele pun în operă, involuntar, un același set de principii geometrodinamice.

Teoria unificată extrage setul de "principii fundamentale", ce stă la baza construcției și evoluției oricărei bucăți de materie, vie sau nevie. Această extracție are loc atât din gândirea religioasă dar și din cea științifică. Deasemenea, teoria cuprinde validarea acestor principii, prin exemple din diferite domenii științifice, experimente personale sau făcute de terți.

Deoarece perspectiva religioasă, despre construcția Universului, a apărut înaintea gândirii științifice, am luat decizia să împart teoria în două. **Prima parte,** "Legea Fundamentală a Creației", explorează lumea nevăzută, intuită de gândirea umană. De aici se extrag principii de bază, geometrodinamice.

În **partea a doua,** "Fundamentul Universului", se extrag aceleași principii de bază, însă din perspectiva științifică.

Fie că este vorba de geometrie (împachetare interioară, poziționarea geometrică, relativă, a curgerilor), fie că este vorba de geometrie în dinamică (tornada în exteriorul ei, geometria de curgere și interacțiunile curgerilor), eficiența transportului rămâne caracteristica naturală și principală a sistemelor, de orice dimensiune.

Forma geometrică elicoidală, de curgere naturală, șarpele încolăcit pe copac după unii sau coarda vibrantă după alții, prevesteau contactul iminent cu "Dumnezeu".